

Bijbels perspectief

Het woord van de week

2 Koningen 6:17a

***Toen bad Elisa: HERE, open toch zijn ogen, opdat hij zie.
En de HERE opende de ogen van de knecht...***

Je kunt mensen tegenkomen die het principe huldigen dat als het even niet meezit in het leven, ja, het zelfs flink tegenzit, je dat nooit moet laten merken en dat je altijd een positieve kijk op het leven moet behouden. Ook onder christenen kom je dergelijke mensen tegen. Wanneer je hen vraagt hoe het met ze gaat, dan gaat het altijd goed, maar ondertussen.

Aan de andere kant zijn er ook christenen die er geen geheim van maken dat hun geloof wel eens hapert en dat ze heus wel eens bevangen worden door twijfel, maar die desalniettemin toch in volle oprechtheid getuigen te blijven vertrouwen dat God het in elk opzicht het beste weet. Tot welke categorie zou u zich willen rekenen? Het is aan u om uit te maken waar het geloof zal groeien. Ik las ergens dat geloof 'op zijn best en pas echt krachtig is wanneer het zich richt op de getrouwheid van God'!

Het is geen schande om als de knecht van Elisa van slag te zijn bij het zien van een omsingelde stad - waar dat in uw leven ook maar voor mag staan. De dreiging was reëel en een houding als zojuist als eerste beschreven, zal ondanks het stoïcijns ogend karakter geen oplossing hebben geboden! Geweldig als je dan iemand als Elisa in je buurt hebt. Vanaf het balkon zagen de knecht en Elisa eenzelfde angstaanjagend tafereel: een door de koning van Syrië met paarden en wagens breed omsingelde stad.

Het zicht van de knecht van Elisa werd ogenschijnlijk beperkt door de angst, al kiest hij allerm minst voor de eerst omschreven positie: niets laten merken en tegen de feiten in toch positief blijven. Nee, hij uit zijn zorg richting Elisa eerlijk in de woorden '*Ach, mijn heer! wat moeten wij doen?*' (vers 15). Dan stoten we op iets opmerkelijks, een Elisa die ook de reële dreiging ziet, maar tegelijk de volle werkelijkheid daarachter: een getrouw God én, wat minstens zo belangrijk is, gelooft in en weet heeft van de kracht van het gebed. Antwoord op het 'ach' en de vraag 'wat moeten wij doen'. Hij bidt een ongewoon ogend gebed: '*HERE, open toch zijn ogen, opdat hij zie*' (vers 17). Het geloofsoog ziet Gods getrouwheid - hier: een berg vol vurige paarden en wagens onder de noemer '*zij die bij ons zijn, zijn talrijker dan zij die bij hen zijn*' (vers 16). 'Zie, het door geloof verlichte zicht, de bergen vlammen van zijn Licht'.

De Bijbel laat weten dat geloof uit het horen is, en het horen door het Woord van Christus (Rom. 10:17). Ze waren volkomen de weg kwijt op de terugweg naar Emmaüs. Een vreemdeling die zich onderweg bij hen aansloot, opende de schriften. Pas toen ze Hem binnen hadden genodigd en Hij het brood brak, werden hun ogen geopend. En toen? Lucas vermeldt in het Grieks letterlijk: zij hielden op Hem te zien. Wat dat in relatie met het voorafgaande wil zeggen? Dit: helemaal in crisesomstandigheden is geloofszicht nodig. Het besef dat door zijn gang naar Golgotha en door zijn opstanding Hij die aan onze kant staat, bewezen heeft sterker en groter te zijn dan welk probleem ook. Hij staat boven elke omstandigheid. Dat leert zijn Woord en maakt het gebed om geopende ogen reëel! Dat de Here onze ogen opent.